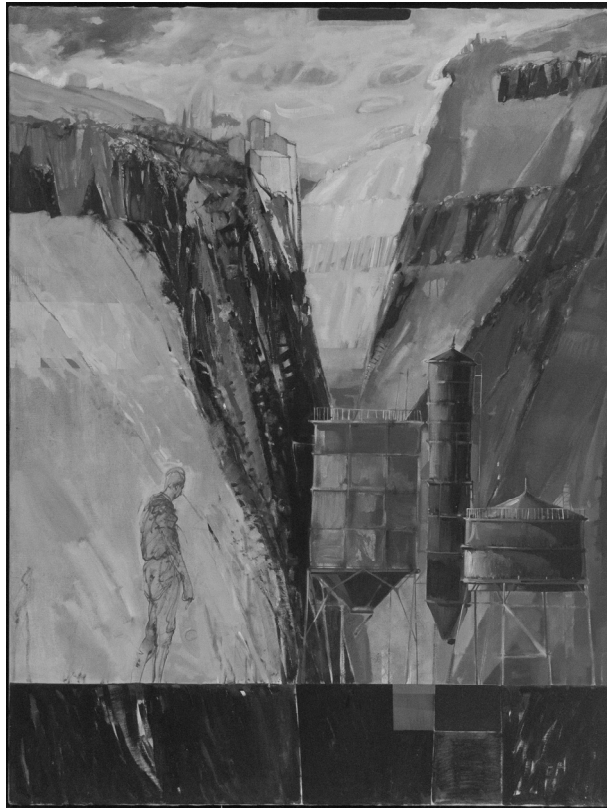

szorítkoznia, vagy ahogyan Órigenész mondja: „Hiszen mikor még a tanulás elején van a lélek, és a tudománynak, hogy úgy mondjam, még csak az első morzsáit szerzi meg, akkor ezt mondja a próféta: »És segíteni fog neki kora hajnalban« (Zsolt 46[45],6)”.⁵⁹

A mesenarratívakban a tanulás (akár iskolai vagy valakinél történő tudásszerzésről legyen szó) a beavatás egy jellegzetes formája, mely a hős oly’ mértékű átalakulásában manifestálódik, hogy a szülei sem ismernek rá. Mircea Eliade állítja a beavatottakról egy helyütt: „Az avatandók azonban mindenesetre *meghalnak a gyermekkor számára*, s az anyák érzik, hogy soha többé nem látják őket olyannak, mint amilyenek a beavatás előtt voltak: az ő gyerekeiknek”.⁶⁰ Ez az ösztönös érzet igazolást is nyer a mondók interpretációjában, s nem csupán fizikai külsejükben, de lelkületükben is egy új (megszépült, megemberesedett, státuszában megváltozott) felnőttet állítanak elénk, akire a viszontlátáskor még a saját szülők sem ismernek rá.

⁵⁹ Órigenész i. m. 113.

⁶⁰ Mircea Eliade: *Misztikus születések*, (ford. Saly Noémi), Európa, Budapest, 1999, 27.